

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Bc. P. Č.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Ředitel sekce 03 – Pátrání, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2017, č. j. 55551/2017-900000-03, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 8. 2020, č. j. 31 Ad 1/2018 - 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel odboru 75.3 Pátrání Hradec Králové (dále jen „ředitel odboru“) rozhodnutím ze dne 14. 12. 2016, č. j. 64777/2016-900000-75.3, propustil žalobce ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a to pro pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby. Podle posudku psychologa bezpečnostního sboru ze dne 28. 4. 2016 totiž nesplňoval podmínku odolnosti vůči psychické zátěži, tudíž nevyhovoval osobnostním charakteristikám dle § 1 písm. d) vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Ke stejnému závěru dospěla dne 19. 7. 2016 v reakci na žalobcův návrh na přezkoumání posudku psychologa bezpečnostního sboru i vedoucí psychologka. Žalobcovo odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ředitele sekce 03 – Pátrání ze dne 4. 9. 2017, č. j. 55551/2017-900000-03.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou k Městskému soudu v Praze, který ji postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Ten ji

zamítl rozsudkem ze dne 17. 8. 2020. Shledal, že závěr psychologa bezpečnostního sboru obsahuje všechny formální náležitosti, které právní předpis vyžaduje, včetně výsledků užití všech metod uvedených v § 4 odst. 4 vyhlášky. Psycholog řádně odůvodnil své závěry, popsal i průběh celého vyšetření a podrobně se zabýval osobností žalobce. Zohledněny byly též závěry plynoucí ze služebního hodnocení a sdělení nadřízených za současného nevyjádření se žalobce. Ten sice brojil i proti zpracované osobnostní charakteristice, ta však byla jen dílčím podkladem pro komplexní zhodnocení situace. Nikdo z psychologů neměl k žalobci žádný osobní vztah, a tedy ani jakýkoli zájem na věci samé a nikomu nevznikal z jejich stanoviska žádný postih ani výhoda. V části „diagnostická rozvaha a závěr“ je srozumitelně vysvětleno, ze kterých metod byly vyvozeny dílčí závěry. Interpretace výsledků je podložena rysy osobnosti žalobce a odpovídá zásadám logického myšlení. Učiněný diagnostický závěr má ve výsledcích vyšetření spolehlivou oporu.

[3] Žádost služebního funkcionáře o zjištění osobnostní způsobilosti byla motivována objektivními poznatky plynoucími z lékařské prohlídky. Domněnka služebního funkcionáře o osobnostní nezpůsobilosti žalobce byla nakonec potvrzena třemi členy přezkumné komise složené z psychologů. Naopak psychiatrické vyšetření, na něž žalobce poukazoval, se týkalo zdravotního stavu, nikoliv osobnostní způsobilosti. Smysl a účel obou vyšetření je různý a vychází z jiných metod posuzování. Žalovaný proto nepochybil, pokud se nezabýval závěry psychiatrů, které zdůrazňoval žalobce.

[4] K námitce, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, neboť nebylo prošetřeno prostředí na pracovišti, krajský soud uvedl, že neprovádění dokazování k údajným problémům na služebně neznamená, že nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozsah zjišťování skutkového stavu je vymezen posouzením případných nedostatků v osobnostních charakteristikách žalobce, které by jej činily nezpůsobilým k výkonu služby v bezpečnostním sboru. Nebylo tedy nutné, aby se žalovaný zabýval fyzickým přezkoušením či okolnostmi, za nichž proběhla účast žalobce v certifikovaném kurzu, když řízení bylo zaměřeno pouze na osobnostní způsobilost žalobce. Rovněž vyjádření žalobcova kolegy o poměrech na služebně nemůže ovlivnit skutečnost, že žalobce ztratil osobnostní způsobilost pro výkon služby. Nadbytečné proto byly i výslechy svědků navrhované žalobcem v odvolacím řízení. Ti měli vypovídat k objasnění okolností, které předcházely jeho propuštění. Při posuzování naplnění § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru není rozhodující, jak ke ztrátě zdravotní, osobnostní či fyzické způsobilosti došlo. Zjišťování poměrů na služebně nebo vztahů žalobce s nadřízenými a kolegy svědeckými výpověďmi se žalovanému důvodně jevilo jako zjevně nadbytečné a mířící mimo předmět řízení.

[5] Na správnosti skutkových i právních závěrů žalovaného nemohou nic změnit odměny žalobce za aktivní přístup k plnění služebních povinností, na něž v žalobě poukazoval. Důvod propuštění ze služebního poměru spočívající v pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru totiž nevyžaduje, aby bylo na podkladě empirického zkoumání doloženo či potvrzeno, že nedostatek osobnostní způsobilosti se již viditelně projevil na způsobu výkonu služby. Negativní dopad na plnění služebních povinností není nezbytnou podmínkou rozhodnutí o propuštění. Žalovaný sice nevydal rozhodnutí v pořádkové lhůtě podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, z toho však nelze bez dalšího vyvozovat jeho nezákonnost.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Namítl, že krajský soud se nevypořádal přesvědčivě s jeho námitkou proti osobnostní charakteristice vypracované mjr. Bc. P. D., když stejně jako služební funkcionáři neshledal nic zvláštního na podobnosti tohoto „laického“ posouzení stěžovatelovy osobnostní způsobilosti bývalým nadřízeným vedoucím odboru, který má jen vysokoškolské vzdělání ze zemědělské univerzity, a posudku kvalifikovaného psychologa bezpečnostního sboru. Posouzení stěžovatelovy osobnostní způsobilosti neodpovídá tomu, jak by se vyjadřovala odborně nekvalifikovaná osoba. Jsou to právě tyto skutečnosti, které dokreslují okolnosti jeho nezákonného propuštění. Spolupráce psychologa s osobou, která zpracovala podklad pro posouzení osobnostní způsobilosti, je zcela zjevná a závažným způsobem zpochybňuje nestrannost služebního funkcionáře i psychologa bezpečnostního sboru, který jej shledal osobnostně nezpůsobilým pro výkon služby v bezpečnostním sboru. Za velmi povrchní označil stěžovatel i hodnocení důvodů, které vedly k jeho vyslání na psychologické vyšetření, přestože existují zcela racionální a pragmatické důkazy nasvědčující tomu, že jeho psychologický přezkum byl od počátku manipulován s cílem jej propustit. Jako důvod neobstojí ani údajně „objektivní poznatky plynoucí z lékařské prohlídky“. Oba předchozí lékařské posudky o zdravotní způsobilosti sice obsahují doporučení k provedení psychologického vyšetření, ale neuvádějí žádný konkrétní důvod. Neobstojí tak žádný z důvodů, které byly obsaženy v žádosti služebního funkcionáře o provedení psychologického vyšetření, k níž byl přiložen záznam o komplexním zhodnocení situace ze dne 15. 2. 2016, podle nějž měly být těmito důvody shromážděné objektivní skutečnosti, závěr lékařského posudku o zdravotní způsobilosti a doporučení lékařky. Ve skutečnosti bylo jediným důvodem pro vyslání ke zjištění osobnostní nezpůsobilosti, jehož následné provedení a vyhodnocení považuje stěžovatel za účelové a nezákonné, pouze nijak nezdůvodněné doporučení lékařky.

[8] Dále brojí proti tomu, že krajský soud aproboval porušení jeho procesních práv žalovaným, když nepovažoval za nezákonné, že v předcházejícím řízení nebyli vyslechnuti jím navržení svědci, neboť jejich výslech označil krajský soud ve shodě se žalovaným za nadbytečný pro předmět sporu. Zdůrazňuje, že navržení svědci měli prokázat, že psychologický posudek o jeho osobnostní nezpůsobilosti neodpovídá realitě při výkonu služby, což by jistě svědci z řad kolegů, kteří měli možnost s ním sloužit při výkonu služby, mohli potvrdit přesvědčivěji než psycholog bezpečnostního sboru. Stejně tak měli ředitel odboru i žalovaný povinnost provést i další výslechy, například výslech svědkyně MUDr. I. E., jak uváděl už v čl. X. svého odvolání proti rozhodnutí o propuštění. K otázce výslechu svědků nesouhlasí s odkazem krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016 - 25, a za ústavně konformnější pokládá názor vyjádřený Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 5. 1. 2016, č. j. 46 A 61/2014 - 164. Rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů i napadený rozsudek krajského soudu považuje za porušení principu rovnosti zbraní a práva na spravedlivý proces, neboť v řízení ve věcech služebního poměru mu byly zamítnuty veškeré návrhy na

doplnění dokazování, zejména pak výsledky navržených svědků, kteří mohli zpochybnit závěry služebních psychologů o tom, že není odolný proti psychické zátěži. Svědci mohli naopak prokázat, že zcela běžně zvládal stresové situace v přímém výkonu služby a byl vůči psychické zátěži dostatečně odolný. Svědci jej znali jistě lépe, než psycholog celní správy, kterým byl v nyní posuzovaném případě nově přijatý pracovník, absolvent vysoké školy bez praxe v oboru. Psycholog při pohovoru hlavně řešil, proč se stěžovatel odvolal proti osobnímu hodnocení a proč se neodvolal proti služebnímu hodnocení. Před pohovorem telefonicky hovořil s jeho nadřízeným mjr. D., který ho před samotným vyšetřením o celé záležitosti informoval. Psycholog se vůbec nezajímal, jak probíhá služba na služebně, po dobu trvání psychologického posudku se jej snažil znervózit, rozhodit, neustále opakoval, že je třeba spěchat a je málo času a že občerstvit se může během zpracovávání testu.

[9] Na závěr poukázal na nekontrolovatelnou libovůli služebních psychologů, kteří zpravidla stanovují u jednotlivých posuzovaných disciplín v rámci hodnocení osobní (ne)způsobilosti k výkonu služby množství tzv. T-skórů, aniž by kdekoliv v zákonném či podzákonném předpisu bylo stanoveno, kolika T-skórů či jakých požadovaných psychologických výsledků musí příslušník dosáhnout, aby psychologickými testy úspěšně prošel. Vyhodnocení úspěšnosti prodělaných testů tak určuje pouze odborný názor služebních psychologů, kteří hodnotí, co je ještě v pořádku a co již nikoli. Je tak pouze na jejich odborném výkladu, zdali určitý výsledek ještě spadá do průměru nebo nikoliv, neboť tento průměr dle dostupných informací definuje sám služební psycholog, případně poskytovatel psychologických metod, který psychologické testy dodává. Závěr psychologa bezpečnostního sboru je tak výsledkem zcela subjektivních a nepřezkoumatelných názorů, jež nemají zákonnou či podzákonnou oporu, neboť neexistuje žádné normativní zakotvení kvantitativních požadavků kladených na příslušníky bezpečnostního sboru a z toho vyplývající pravidla hodnocení výsledků psychologického přezkumu ze strany psychologů bezpečnostního sboru. Jako příklad tohoto přístupu označil rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2020, č. j. 9 As 297/2019 - 29. Nynější praxe psychologů bezpečnostního sboru a nemožnost přezkumu jejich výsledků pohledem konkrétních kvantitativních požadavků stanovených normativním právním aktem nese znaky porušování ústavního práva zaručeného článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[10] Z těchto důvodů navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že kasační stížnost tvoří v podstatě odvolání doplněné o závěry napadeného rozsudku, vytržené z kontextu a svérázně okomentované. Zdůraznil, že stěžejním podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí byl závěr psychologa bezpečnostního sboru. Nesouhlasí, že by jeho závěry mohly být vyvráceny laickými výpověďmi stěžovatelových kolegů o jeho schopnosti odolávat psychické zátěži. Navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže podle posudku psychologa bezpečnostního sboru pozbyl osobnostní způsobilost k výkonu služby.

[14] Podle § 79 odst. 2 a 3 téhož zákona posuzuje osobnostní způsobilost příslušníka psycholog psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti může podat příslušník návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru. Za osobnostně způsobilého se považuje příslušník, u něhož byly podle závěru psychologa bezpečnostního sboru zjištěny takové osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby na místě, na které má být příslušník ustanoven.

[15] Podle § 1 písm. d) vyhlášky splňuje osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, občan nebo příslušník, pokud je odolný vůči psychické zátěži.

[16] Ve stěžovatelově případě vyplývá nesplnění osobnostní charakteristiky podle § 1 písm. d) vyhlášky jak z posudku psychologa Celní správy ČR Mgr. V.S. ze dne 28. 4. 2016, tak z posudku vedoucí psychologky Celní správy ČR PhDr. M. P. ze dne 19. 7. 2016, přičemž tento posudek byl vydán v přezkumném řízení za účasti tříčlenné psychologické komise.

[17] Byly tedy splněny podmínky § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jehož účelem je dle závěrů rozsudku NSS č. j. 5 As 14/2016 - 25, „zajistit, aby činnost příslušníka Policie České republiky vykonávaly pouze osoby, které jsou k výkonu služby zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé. V této souvislosti je přitom nerozhodné, jak ke ztrátě zdravotní, osobnostní či fyzické způsobilosti došlo. Předmětné ustanovení a priori nemá ve vztahu k propouštěnému příslušníkovi sankční povahu. Jeho prvořadým účelem je zajištění toho, aby náročné úkoly, které Policie České republiky jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor plní, vykonávaly pouze osoby k tomu zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé.“ Závěry vyřčené zde ve vztahu k Policii ČR je namístě plně vztáhnout i na Celní správu ČR.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí zejména proti důvodům, pro něž mjr. D., vedoucí odboru 7 Pátrání Celního úřadu pro Pardubický kraj, rozhodl o potřebnosti zjišťování stěžovatelovy osobní způsobilosti ve smyslu § 2 vyhlášky (viz záznam o komplexním zhodnocení situace – tj. zhodnocení všech známých skutečností k posouzení důvodů zjišťování osobnostní způsobilosti příslušníka Bc. P. Č. pro výkon služby v bezpečnostním sboru ze dne 15. 2. 2016).

[19] K této kritice NSS uvádí, že jednotlivé kroky, které mjr. D. vedly k tomuto rozhodnutí, jsou podrobně popsány v bodech 15. až 21. rozsudku krajského soudu (zejména předchozí služební hodnocení a psychologická péče o stěžovatele a posudek

MUDr. E.). V bodě 35. se pak krajský soud podrobně vypořádal se stěžovatelovou námitkou, že nebyl uveden racionální důvod, který vedl k domněnce mjr. D. o jeho osobnostní nezpůsobilosti. Krajský soud vyložil, že žádost mjr. D. o zjištění osobnostní způsobilosti byla motivována objektivními poznatky plynoucími z lékařské prohlídky, přičemž lékařka doporučila psychologické vyšetření. Před zjišťováním osobnostní způsobilosti zpracoval mjr. D. podrobné komplexní zhodnocení situace a s těmito výstupy byl stěžovatel seznámen. Krajský soud zde také rozebral, proč žalovaný nepochybil, když se nezabýval závěry z předchozích psychiatrických vyšetření stěžovatele, neboť psychiatrické vyšetření se zaměřuje na diagnostikování duševních poruch pacientů. Oproti tomu psychologické vyšetření postihuje osobnost vyšetřovaného v komplexní šíři. Z rozhodnutí a z obsahu správního spisu bylo podle krajského soudu zřejmé, co vedlo ke zjištění osobnostní nezpůsobilosti a proč nebylo přistoupeno k psychiatrickému vyšetření, resp. zohlednění zprávy psychiatricky MUDr. R., ohledně údajných sebevražedných sklonnů stěžovatele.

[20] Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, že se s jeho námitkou krajský soud vypořádal nepřesvědčivě. Tento nedostatek by naopak bylo možno vytknout stěžovatelovu klíčovému tvrzení, že je podezřelý, pokud jeho bývalý nadřízený vedoucí odboru mjr. D., který má vysokoškolské vzdělání v zemědělském oboru, používal v posouzení jeho osobnostní způsobilosti odborné psychologické výrazy. Stěžovatelův závěr, že to nasvědčuje domluvě mezi jeho bývalým nadřízeným a psychologem, který na něj později vypracovával posudek, je čistě spekulativní, a NSS mu tudíž nemůže přisvědčit.

[21] Pro posouzení zákonnosti stěžovatelova propuštění ze služebního poměru navíc nejsou klíčové důvody, pro které byl poslán na psychologické vyšetření, nýbrž výsledek tohoto psychologického vyšetření. Jak bylo uvedeno výše, toto posouzení, jak psychologem bezpečnostního sboru, tak poté vedoucí psychologkou za účasti tříčlenné psychologické komise, jednoznačně dospělo k závěru, že stěžovatel není osobnostně způsobilý k výkonu služby.

[22] Krajský soud správně aplikoval judikaturu NSS, podle níž je závěr psychologa bezpečnostního sboru obligatorním podkladem pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona, byť není pro správní orgán závazný, nýbrž je hodnocen jako každý jiný důkaz podle volné úvahy postupem podle § 180 odst. 4 služebního zákona a služební funkcionář není pouhým pasivním vykonavatelem takového závěru.

[23] K otázce závaznosti závěru psychologa jakožto podkladu pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru krajský soud správně vyšel zejména z rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013 - 35, č. 2916/2013 Sb. NSS, kde NSS konstatoval, že „*služební funkcionář musí příslušníka propustit, pozbyl-li podle posudku psychologa bezpečnostního sboru osobnostní způsobilost k výkonu služby. To však neznamená, že služební funkcionář je jen pasivním vykonavatelem rozhodnutí psychologa bezpečnostního sboru, bez jakékoliv vlastní odpovědnosti. Závěr psychologa vydaný ve smyslu § 5 vyhlášky o osobnostní způsobilosti je třeba vnímat jen jako podklad správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, byť zpravidla stěžejní, který v konečné fázi podléhá soudnímu přezkumu. Takový podklad tedy může být služebním funkcionářem a následně správním soudem přezkoumán*

pokračování

např. z hlediska jeho vad, nedostatku opory ve spisech, rozporu se spisy, anebo z hlediska vad řízení při zjišťování skutkové podstaty. I kdyby zákon o služebním poměru, resp. vyhláška o osobnostní způsobilosti, obsahovaly jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, resp. rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, skutečnost, že toto rozhodnutí je plně přezkoumatelné ve správním soudnictví, nemůže mít jiný důsledek, než že odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí musí mít takovou obsahovou kvalitu, aby je mohl správní soud podrobit standardnímu soudnímu přezkumu.“

[24] Stěžovatelova námitka tedy není důvodná. Krajský soud se podrobně zabýval závazností posudků psychologů, jejich obsahem i všemi relevantními procesními kroky služebních funkcionářů a stěžovatelových lékařů, které předcházely psychologickému posouzení stěžovatelovy osobnostní způsobilosti. Správně shledal, že v těchto krocích nelze spatřovat nic, co by svědčilo o podjatosti dotčených psychologů, respektive o tom, že svá posouzení prováděli podle pokynů služebních funkcionářů.

[25] V další části kasační stížnosti stěžovatel podrobně namítá, které svědky chtěl v odvolacím řízení vyslechnout a z jakého důvodu. K tomu je třeba připomenout, že v žalobě k této otázce uvedl pouze následující: *„Aby nemusel přiznat, že poměry na služebně mají devastující důsledky pro příslušníky, odmítl služební funkcionář i mnou navržené výsledky svědků. Výsledky označil za nadbytečné i žalovaný.“* Po tomto konstatování pak v další části žaloby uvedl: *„Zásadními vadami bylo zatíženo i 8 měsíců trvající řízení o mém propuštění, kdy se služební funkcionář pokoušel mi všemožně ztížit uplatnění mých procesních práv, jak bylo uvedeno v textu odvolání.“*

[26] Na tuto zcela obecnou výtku zareagoval krajský soud v bodech 36. a 37. rozsudku následovně: *„Rovněž vyjádření kolegy žalobce o poměrech na služebně nemůže ovlivnit skutečnost, že příslušník sboru ztratí osobnostní způsobilost pro výkon služby. (...) S tím souvisí i fakt, že žalovaný označil výsledky svědků za nadbytečné. Dle žalobce měli svědci vypovídat k objasnění okolností, které předcházely jeho propuštění. Soud k tomu uvádí, že v tomto ohledu žalovaný nepochybil, pokud navrhované důkazy výsledkem svědků v řízení vedeném se žalobcem z důvodu nadbytečnosti neprováděl. Pro úplnost je možno připomenout právní názor Nejvyššího správního soudu, který poukázal na účel ustanovení § 42 odst. 1 písm. j) služebního zákona, jež a priori není sankční povahy, ale má zajistit, aby činnost příslušníka bezpečnostního sboru vykonávaly pouze osoby, které jsou k výkonu služby zdravotně, osobnostně a fyzicky způsobilé. V této souvislosti je pak nerozhodné, jak ke ztrátě zdravotní, osobnostní či fyzické způsobilosti došlo. (...) Zjišťování poměrů na služebně nebo povahy vztahů žalobce s nadřízenými a kolegy svědeckými výpověďmi se důvodně jevílo žalovanému jako zjevně nadbytečné a mířící mimo předmět řízení.“* Kromě toho citoval právní názor vyjádřený v rozsudku NSS č. j. 5 As 14/2016 - 25.

[27] I pokud NSS akceptuje, že konstatování, že jím navržení svědci nebyli vyslechnuti, uvedené na konci části II. žaloby, tvoří spolu s obecným konstatováním „zásadních vad“ na konci části III. žaloby žalobní bod, nemění to nic na tom, že teprve v kasační stížnosti stěžovatel poprvé v rámci soudního přezkumu uvedl, proč měli být jím navržení svědci vyslechnuti a co měli podle jeho názoru prokázat, popřípadě proč měl být proveden výslech svědkyně MUDr. I. E., který v žalobě vůbec nezmiňoval. Za této situace je třeba

označit vypořádání s tímto bodem ze strany krajského soudu za více než dostatečné a přesvědčivé.

[28] Stěžovatel v této části také polemizoval s odkazem krajského soudu na rozsudek NSS č. j. 5 As 14/2016 - 25, ovšem nikoli z důvodu jeho skutkové či právní nepřiléhavosti, ale proto, že pokládá za ústavně konformnější názor vyjádřený Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 5. 1. 2016, č. j. 46 A 61/2014 - 164. NSS v nynějším řízení nepřísluší, aby se vyjadřoval k tomu, zda názor vyjádřený ve stěžovatelském rozsudku Krajského soudu v Praze je souladný s názorem vyjádřeným v rozsudku NSS č. j. 5 As 14/2016 - 25. Podstatné je, že pro krajský soud byla v nynějším řízení závazná judikatura NSS, jemuž je v § 12 odst. 1 s. ř. s. uloženo zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování krajských soudů, nikoli judikatura ostatních krajských soudů. Stěžovatelova pobídka, aby krajský soud v nynějším řízení raději následoval právní názor jiného krajského soudu, a nikoli názor NSS, je tedy nemístná. Krajskému soudu nelze vytknout, pokud ve svém rozsudku vycházel z rozsudku č. j. 5 As 14/2016 - 25, v němž NSS k relevanci svědeckých výpovědí kolegů příslušníka bezpečnostního sboru při propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru uvedl, že „i kdyby se odvolatel hypoteticky stal osobnostně nezpůsobilým ke službě vlivem poměrů na služebně, jednalo by se stejně tak o propouštěcí důvod, resp. důvod pro ukončení služebního poměru“.

[29] Ostatní kasační námitky jsou nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel je neuplatnil v řízení před krajským soudem.

[30] V žalobě totiž nejprve kritizoval postup svých nadřízených před vysláním k psychologickému vyšetření, zejména vliv služebního hodnocení a způsob jeho zpracování. Dále kritizoval závěry psychologického vyšetření a jeho nesoulad s jeho dřívějšími psychiatrickými vyšetřeními. Na závěr pak vytkl odůvodnění služebních funkcionářů zmatečnost, iracionalitu a neobjektivnost a procesní vady provázející osm měsíců trvající řízení o jeho propuštění ze služebního poměru.

[31] Z toho plyne, že pokud nyní v kasační stížnosti brojí proti údajné nezkušenosti psychologa bezpečnostního sboru či proti konkrétnímu průběhu psychologického vyšetření, jde o námitku, která nebyla obsažena v žalobě. Totéž platí pro jeho obecnou kritiku nastavení systému posuzování osobnostní způsobilosti, konkrétně pro jeho tvrzení o nekontrolovatelné libovůli služebních psychologů. Tyto námitky v řízení před krajským soudem vůbec neuplatnil, krajský soud se k nim tedy pochopitelně nemohl vyjádřit a je nutno je označit za nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o

pokračování

kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu